

BÀI 13.

14.

Lưu diễn Cà Mau (tỉnh Minh Hải), thứ Hai 28/3/1977

Cả một ngày đường, tư lự thật nhiều theo hình ảnh người đàn ông đêm trước. Cũng không hiểu tại sao lại có tâm trạng kỳ quái đó. Mơ màng suốt buổi trên chuyến xe đoàn từ Sài Gòn xuống đến Cà Mau theo nụ hôn phớt nhẹ trên đôi má lúc chia tay với người đàn ông lạ ... rồi lại thờ thẩn...

Bao nhiêu năm rồi, tôi cứ ngỡ kiêu hãnh như một cây thông trước mọi người đàn ông. Vậy mà đêm qua, sao lại bị choáng ngợp dễ dàng đến vậy?

Có lẽ đã lâu lắm rồi, tôi mới lại được áp mình vào vòng tay của một người đàn ông mạnh mẽ? Lâu lắm rồi lại bắt gặp những cảm xúc tự nhiên của xác thân. Nên vì thế mà có sự “*không quên được*” đó? Ôi! Nghe sao thật thương thân mình bơ vơ!

Vừa sung sướng lại cũng vừa nghi ngờ chối bỏ, tôi nghĩ đến điều Nhã đã bị ràng buộc, lại nghĩ, tôi giang hồ cô độc.

Lại buồn, rồi cố lãng quên, nhưng không thể được. Một lúc nào vẫn nhớ và nghe bùng bùng trong cơ thể một ý muốn "bắt đầu" lần nữa... Mọi nỗi niềm mới mẻ kia đều chỉ bắt nguồn từ người đàn ông lạ đêm qua.

“Hôm nay chợt nhớ thương người,

Nụ hôn ngày cũ rụng rời vai ta...”

□